

Publicerad 2012-10-06 21:48 av Militsa

Barnet som förlorade något som han aldrig haft. Därför visste han inte vad han sökte efter.

En osynlig historia

Det var en gång ett barn
ett speciellt barn
han var osynlig

Så osynlig att till och med sjön var mer skönjbar i den täta dimman
och himlen var blå fast det var natt
till och med svarta hål i världsrymden var urskiljbara för ögat
man kunde tro att barnets föräldrar var osynliga
att barnet inte existerade

Men det gjorde han
när barnet växte upp så var han osynlig överallt
som vän, elev, student
arbetare, partner och som pappa
han var en abstrakt varelse
likgiltig, levande död som spelade sina roller

Han var inte pappa han spelade rollen enligt normen
den levande döda pappan hade en hemlighet
fast den var han omedveten om
hemligheten gnagde i hans inre men han kunde inte förstå den
uthållighet hade blivit en brist och kraften började kollapsa

Han träffade på en man av en slump som ville hjälpa honom
första gången i hans miserabla livslinje blev han skönjbar
och började förnimma något värdefullt
han var förtvivlad när mannen vände honom ryggen
han trodde det var befriaren

Det osynliga barnet började falla ner i den inre avgrunden
hans hjärna var nära att göra en härdsvälta i själen
hjärnan tog sina sista impulser och skickade en sista tanke
hoppades på att själen skulle ta den på allvar
du måste tänka dig bakom Allt, inget är personligt

I det ögonblicket
börjar det osynliga barnets fantastiska resa hem
barnet får känna lidelsens elementära natur

han ser jorden från rymden
dras in i den gemensamma sinnesstämningen som råder på jorden
gråter i sammanstämmig harmoni med sina medmänniskor
barnet ser en tjock dimma lätta från jorden
och ljus sprider sig från varenda en under molnet
mellan människorna samtidigt som dimman skingras
gråten tar barnet tusentals år tillbaks i tiden
där han möter befriaren och barnet vet att han är som befriaren

Att varenda en på jorden har befriaren i sig, hemligheten
resan tar honom till ursprunget, det svarta hålet
utanför rumtiden får han nya krafter
barnet blir återställd till sitt ursprung

Han känner sig in i rumtiden, han vaknar upp
känner att han finns i en kropp
minnet kommer tillbaks
han orienterar sig i rummet med slutna ögon
öppnar ögonen och
vet att han inte är det osynliga barnet längre
lite besviken över att komma tillbaks
till en värld där hemligheten är osynlig
han är inte osynlig för sig själv längre
han är helt blottad inför sig själv

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Militsa med Poeter.se id #39609 innehar upphovsrätten